

[Ib Christensen]

sationer, altså i og for sig mod begge parter. Det er da også karakteristisk, hvilke partier der har afvist vores forslag: det er de seks partier, som modtager tilskud fra Dansk Arbejdsgiverforening eller fra LO eller fagforbund under LO, medens de fire partier, der ikke modtager tilskud fra disse organisationer, støtter disse forslag. Det er vel ikke nogen tilfældighed. Der blev snakket om, at man ikke lader sig påvirke af, at man får penge fra disse organisationer. Hvorfor er det så sådan? Det kan man med rette spørge om.

Hr. Enggaard var bekymret for, i hvilket omfang støtte til presse bør omfattes. Jeg kan sige, at støtte til presse, f. eks. LOs tilskud til Aktuelt, ikke er omfattet af vores forslag. LO kan blandt de midler, LO har, yde hvad som helst til støtte til Aktuelt efter vores forslag. Det er kun for støtte til politiske partier, at vi siger der må være en grænse. Derfor kan jeg berolige hr. Enggaard i så henseende.

Hr. Enggaard siger videre, at et forbud mod eksklusivaftaler er uforeneligt med retsforbundets forslag. Sådan opfattede jeg hr. Enggaard, og sådan kan vores bemærkninger godt opfattes. Men de to ting er ikke uforenelige. Vi siger bare, at det reelle problem er, at en masse af fagbevægelsens medlemmer eller folk, der måske af en eller anden grund tvinges ind i fagbevægelsen, er imod, at de gennem deres kontingent yder tilskud til de såkaldte arbejderpartier. Det er det, der ofte er det reelle problem. Det kan også være arbejdsgivere, der tvinges til at yde tilskud til det konservative folkeparti, venstre eller centrum-demokraterne. Men det oftest forekommende problem er det førstnævnte.

Vores forslag løser dette problem, mens eksklusivaftaleforbuddet er mere problematisk, men vi har tilsagt principiel tilslutning til eksklusivaftaleforbuddet. Vi mener bare, at dette forslag i og for sig mere fremkommeligt løser problemet, men det betyder ikke, at det ene udelukker det andet.

Hr. Ninn-Hansen sagde, at det konservative folkeparti ikke lader sine standpunkter påvirke af den støtte, det får. Jeg tror gerne, at når hr. Ninn-Hansen mødes med hr. Jens Thorsen fra Dansk Arbejdsgiverforening, er der ikke tale om, at den ene part påvirker den anden. Der er tale om sjælenes storartede og sublime harmoni, men der er alligevel penge med i spillet. Det kunne godt være

interessant at få det afdækket, jfr. det, hr. Arne Melchior talte om med hensyn til offentlige partiregnskaber, et forslag, vi i øvrigt tidligere har fremsat i dette ting og kommer med igen.

Det drejer sig altså om at forbyde, at den sjælenes harmoni mellem politiske ledere og organisationsledere giver sig udslag i, at de bruger deres organisatoriske magt til at slæbe et mindretal med til at yde støtte til standpunkter og politiske partier, som det er imod.

Fru Lilli Gyldenkilde sagde, at der er en undertone i forslagene af mistro til politikerne. Nej, det er der sådan set ikke. Hvis politikerne og de politiske partier har rent mel i posen, vil vi bare afdække problemerne. Vi vil afdække problemerne omkring deres finansiering. Dette forslag skal ses i sammenhæng med et forslag, som vi har bebudet om offentlige partiregnskaber. Hvis politikerne har rent mel i posen, er der ingen grund til at nære mistro til dem, og så behøver de heller ikke være ængstelige for, at disse ting drages frem i lyset, og at man forhindrer det misbrug, der faktisk er tale om.

Endvidere sagde fru Lilli Gyldenkilde, at SF ikke lader sig købe. Det er vel et svar til hr. Hardy Hansen, formanden for SiD, der sagde: hvis SF ikke gør sådan og sådan, bortfalder SiDs støtte til SF. Jeg vil ikke tale om, at SF har bøjet sig for Hardy Hansens trusler, kun konstatere, at der er nok også tale om sjælenes dybe indre harmoni og sublime overensstemmelse. Det ved jeg ikke, men jeg anser det ikke for at være en effektiv tilbagevisning af hr. Hardy Hansens påvisning af – det er ham, der sidder på pengekassen i SiD – at arter SF sig ikke, som SiD vil, lukker man for kassen. At SF så under alle omstændigheder synes, at de gerne vil gøre noget, som er i overensstemmelse med SiDs interesser, er en anden sag, men det er igen sjælenes harmoni. Hr. Bolvigs ytringer om, at aktieselskaber bør inddrages, er vi fuldstændig enige i; mindretalsbeskyttelsen, også for så vidt angår medarbejdere i aktieselskaber, bør selvfølgelig omfattes af denne problematik, men det kan vi vende tilbage til ved anden lejlighed.

Når hr. Bolvig videre siger, at vi i stedet for at satse på organisationsstøtte bør satse på statsstøtte, må jeg sige, at i Sverige har man under samme argumentation massivt